

PRIMERA PERSONA

DIJOUS 8 DE MAIG
SESSIÓ 1 // 19H.

JAVIER LÓPEZ MENACHO JORGE CARRIÓN RAÚL CIMAS

L'autor de Yo, precario, Javier López Menacho, explica aventures urbanes a la jungla de l'infern laboral. L'escriptor Jorge Carrión rendeix homenatge al gran explorador nord-americà Burton Holmes. Per acabar, Raúl Cimas, part fonamental del programa d'humor Muchachada Nui, es despulla a escena (gairebé literalment).

Javier López Menacho

Aquest jove autor nascut a Jerez de la Frontera el 1982 va trobar el seu tema literari disfressat de xocolatina i la seva millor teràpia en l'escriptura. Amb els ingredients apresos en el Màster de Creació Literària de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, es va llançar a escriure sobre les penúries dels seus treballs més humiliants al final de cada jornada i gairebé com a exorcisme. El resultat, *Yo, Precario* (Los Libros del Lince, 2013), va ser un èxit inesperat, però previsible perquè capta des de la narració de l'experiència, des del sofriment en carn pròpia però amb altes dosis de tendresa i humor, els efectes més nocius de la crisi econòmica.

Jorge Carrión

Nom de referència quan es debat sobre la nova ficció televisiva, veu autoritzada quan es discuteix sobre narrativa hispànica i figura clau per entendre l'expansió dels límits de la novel·la, Jorge Carrión, nascut a Tarragona el 1976, sent una predilecció especial per un altre tema: el viatge. La seva última obra, *Librerías* (Anagrama, 2013), finalista del Premi Anagrama d'Assaig, és un recorregut sentimental i intel·lectual per tot el globus. A Primera Persona ret homenatge al que podria ser el seu rebesavi, l'explorador de principis del segle XX Burton Holmes, amb el seu esmòquing blanc i el seu sarró carregat de reflexions i anècdotes ultrapersonals.

Raúl Cimas

No es podria parlar d'una renovació de l'humor espanyol si no fos per la irrupció estel·lar de La Hora Chanante, amb el seu encreuament de saber popular i cultura pop. Raúl Cimas (Albacete, 1975), un dels seus màxims ideòlegs, és actor, guionista i dibuixant. Llicenciat en Belles Arts, a més de protagonitzar programes com Muchachada Nui, sèries com Hotel Coconut i programes com Óxido Nitroso, s'ha passejat arreu del país com a monologuista. Aquesta és la faceta que mostrarà a Primera Persona per presentar en exclusiva el seu primer llibre de vinyetes *Demasiada pasión por lo suyo*, editat per Blackie Books.

Primera Persona és un projecte del **CCCB** concebut i comissariat per **Kiko Amat** i **Miqui Otero**, amb la producció i assistència tècnica del Departament d'Activitats Culturals, el Servei d'Audiovisuals i Multimèdia, el Servei de Difusió i Recursos Externs, la Unitat de Premsa i la Unitat de Producció del CCCB.

Amb la col·laboració de **Gent Normal** i les editorials **Alpha Decay**, **Anagrama**, **Blackie Books**, **La Cúpula** i **Literatura Random House**.

+info

www.cccb.org

<http://primerapersonabcn.blogspot.com.es>

També a Facebook i Twitter

#PrimeraPersona14

PRIMERA PERSONA

DIJOUS 8 DE MAIG
SESSIÓ 2 // 22H.

MONGOLIA MANOLO MARTÍNEZ (ASTRUD) NUEVA VULCANO

*Dos dels responsables de la revista satírica **Mongolia**, Darío Adanti i Edu Galán, discuteixen des de la seva cel·la a la presó les causes del seu tancament amb la periodista Lucía Lijtmaer, convertida ara en la seva advocada.*

Manolo Martínez, d'Astrud, confessa per què ha abandonat temporalment el pop. Per acabar, la banda barcelonina Nueva Vulcano ofereix soroll i balls en primera persona.

MONGOLIA Per fi a la presó!

Darío Adanti

Nascut a Buenos Aires el 1971, és historietista, guionista i dibuixant, i membre fundador de la revista satírica *Mongolia*. El 1990 comença a publicar en mitjans argentins com *El Porteño*, *Humor*, *Clarín* i *Página/12*, i el 1996 es muda a Espanya i publica en mitjans com *El País*, *Público*, *El Jueves* o *Fotogramas*. Ha fet més de 13 llibres de còmics, entre els quals hi ha *La ballena tatuada*, *El Calavera vuelve a Casa* i *Toda Aquella Caspa radioactiva*. Amb el crític Jordi Costa com a guionista ha publicat diversos llibres i còmics, entre d'altres, *Mis problemas con Amenábar* i *Vida mostrenca*. Ha fet sèries animades com *Vacaláctica* i *ElvisChrist* per a MTV internacional.

Edu Galán

Nascut a Oviedo el 1980, és un dels creadors de la revista satírica *Mongolia*. Llicenciat en Psicologia, col·labora com a crític de cinema al diari *La Nueva España* i a la revista *Cinemanía*. Codirigeix els cursos de la Universidad de Oviedo "Hazles reír", que estudien l'humor. Ha publicat l'assaig *Morir de pie. Stand-up (y Norteamérica)* (Rema y Vive, 2014) i un capítol sobre el mockumentalista Christopher Guest en l'obra col·lectiva *Una risa nueva* (Nausicaa, 2011). Acaba d'editar el llibre col·lectiu sobre ficció televisiva *Todavía voy por la primera temporada* (Léeme Libros, 2014).

Lucía Lijtmaer

La ploma personalíssima de Lucía Lijtmaer, nascuda a Buenos Aires el 1977 però des de sempre cara reconeixedora i recurrent en els actes culturals més prestigiosos de Barcelona, s'ha passejat per mitjans com a *ADN*, *Factual*, *Público* o, ara, amb les seves habituals columnes autoficcional, a *Eldiario.es*.

També comissària cultural, traductora literària i professora en centres com la Universitat de Vic, ha publicat llibres com *No tenías casi nada que ponerte o Esfinges*. A Primera Persona es converteix en l'advocada i última esperança de Darío Adanti i Edu Galán, dos dels ideòlegs de la revista satírica més canalla del país, que han acabat entre reixes.

Manolo Martínez (Astrud)

És la part cantautora del duo pop Astrud, juntament amb Genís Segarra. Astrud van començar a caminar el 1997 a Barcelona i, malgrat el seu reduït llegat (quatre elapés, entre els quals hi ha els aclamats *Mi fracaso personal*, del 1999, i *Performance*, del 2004), són considerats avui una de les bandes cabdals del pop espanyol de les últimes dècades. La ironia, profunditat, concisió i capacitat d'observació que traspuaven les seves petites vinyetes sobre la condició humana són encara insuperables. A Primera Persona, la part cantautora del duo pop Astrud confessa per què ha abandonat (temporalment) el pop i reflexiona sobre la seva carrera i experiències en un show amb fragments musicats.

Nueva Vulcano

Els Nueva Vulcano són un escamot de soroll i balls en primera persona integrat per Artur Estrada, Albert Guàrdia i Wences Aparicio. Formats d'entre les cendres d'Aina i Shanty Rd., l'audaç trio barceloní fa més d'una dècada que canalitza el seu amor per Jawbreaker, Megacity Four o Jawbox en un so despentinador, intens i malenconiós. Històries de dubte, desamor i por al futur explicades a crits des d'un jo tan sincer com inconfusible. Alguns dels seus treballs són *Principal Primera* (2004), *Juego Entrópico* (2005) o *Todo por el bien común* (2013), editats per BCore. Un dels grups espanyols favorits de Primera Persona, per la part moral i musical, que ve amb elèctrica sorollositat i venes marcades al coll. Tot pel bé comú, i distorsió a tort i a dret.

Primera Persona és un projecte del **CCCB** concebut i comissariat per **Kiko Amat** i **Miqui Otero**, amb la producció i assistència tècnica del Departament d'Activitats Culturals, el Servei d'Audiovisuals i Multimèdia, el Servei de Difusió i Recursos Externs, la Unitat de Premsa i la Unitat de Producció del CCCB.

Amb la col·laboració de **Gent Normal** i les editorials **Alpha Decay**, **Anagrama**, **Blackie Books**, **La Cúpula** i **Literatura Random House**.

+info

www.cccb.org

<http://primerapersonabcn.blogspot.com.es>

També a Facebook i Twitter

#PrimeraPersona14

PRIMERA PERSONA

DIVENDRES 9 DE MAIG
SESSIÓ 1 // 19H.

¡A LA CALLE! MEMÒRIES DE MILITÀNCIA **GILBERT SHELTON** **DIARIS POP**

Diversos activistes de l'esquerra (Antonio Baños, César Rendueles, Carolina del Olmo, Roberto Herreros i David Fernández) ens expliquen les seves primeres passes a la militància. Gilbert Shelton, llegenda viva de la contracultura dels 60 i estrella del còmic, conversa amb els seus personatges. Per acabar, tres tenors del pop (Felipe, de Los Fresones Rebeldes/Los Canguros/Cola Jet Set; Alex Díez, de Los Flechazos/Cooper; i Fernando Pardo, de Sex Museum) fan un repàs musical del seu cançoner.

¡A LA CALLE!
Memòries de militància

Antonio Baños

Pensador únic a Catalunya i Espanya, pel seu rigor però també pel seu endimoniat sentit de l'humor, aquest periodista, escriptor i músic va néixer a Barcelona el 1967. Després d'aconseguir una cosa tan insòlita com fer digerible l'assaig macroeconòmic en llibres com *La economía no existe* (Los Libros del Lince, 2009) o *Posteconomía* (Los Libros del Lince, 2012), Baños ha publicat *La rebel·lió catalana* (LaButxaca, 2013), que el 2014 edita Roca Editorial en castellà. És la demostració que un altre tipus de catalanisme amb vocació independent i independentista (i amb decència en el social i el moral) és possible.

David Fernández

Nascut a Barcelona el 1974, amb una llarga trajectòria com a periodista i activista, es va convertir, el desembre del 2012, en diputat del Parlament de Catalunya per la Candidatura d'Unitat Popular (CUP). Veu atípica, rabiosa i enfadada que barreja tant l'experiència personal com els versos d'un poema o l'hemeroteca més incòmoda, algunes de les seves intervencions han anat molt més enllà dels edificis institucionals. Redactor i editor al setmanari *La Directa*, ha escrit en mitjans com *Diagonal* o *Vilaweb* i ha publicat *Cròniques del 6 i altres retalls de la claveguera policial* (Virus Editorial, 2006) i *Foc a la barraca* (Lo Diable Gros, 2013).

Carolina del Olmo

Nascuda a Madrid el 1974, és llicenciada en Filosofia per la Universidad Complutense de Madrid, directora de cultura del Círculo de Bellas Artes de Madrid i de la revista *Minerva*. Va formar part del col·lectiu madrileny Ladinamo. El 2013 va publicar el llibre *Dónde está mi tribu* (Clave Intelectual), un assaig audaç i crític sobre ser mare (i les exigències del sistema) en temps del fiasco neoliberal. Avui dia es dedica a la sociologia de la maternitat i a la criança.

Roberto Herreros

És un dels promotors de la Fundació Robo, plataforma que pretén estimular el debat polític en la música popular. També és membre fundador de Ladinamo i col·labora en diversos mitjans. El 2004 va formar el grup de pop Garzón, que va canviar el seu nom a Grande-Marlaska al cap de dos anys perquè els semblava poc fer enfadar un sol jutge (i perquè el primer va amenaçar de demandar-los). És coordinador de continguts i guionista del programa musical de *La 2 Mapa sonora* i ha escrit, juntament amb Isidro López, el llibre *El estado de las cosas de Kortatu: lucha, fiesta y guerra sucia* (Lengua de Trapo, 2013), ja en la seva segona edició.

César Rendueles

Nascut el 1975, és un dels pensadors d'esquerra radical més notables del moment. Rendueles és doctor en Filosofia per la UCM i professor de sociologia a la universitat, i ha publicat assajos sobre qüestions relacionades amb les ciències socials, la filosofia i la crítica cultural. Va ser membre fundador de l'eina d'intervenció cultural Ladinamo i durant uns anys es va encarregar de la coordinació cultural del Círculo de Bellas Artes de Madrid. Ha editat assajos clàssics d'autors com Karl Marx, Walter Benjamin o Karl Polanyi, i el 2013 va publicar l'essencial *Sociofobia. El cambio político en la era de la utopía digital* (Capitán Swing, 2013).

Gilbert Shelton

Llegenda viva de la vinyeta, autor estrella del còmic underground nord-americà amb el seu amic Robert Crumb, el creador de The Fabulous Furry Freak Brothers, mirada gens autoindulgent però riallera i compassiva sobre l'hipisme en què va créixer com a persona i autor, repassa la seva vida (també la seva obra, amb altres creacions com l'antisuperheroi paròdic Wonder Wart-Hog) a *Primera Persona*. A la biografia de Shelton es troben des de les aventures en el nucli de la contracultura dels seixanta i setanta fins al seu retir tranquil a França, passant pel seu viatge del seu Houston natal al San Francisco efervescent on va descobrir drogues, rock and roll (ha signat portades per a grups com The Grateful Dead), premsa realment independent i tot allò que va canviar una mica el món i molt la seva existència.

DIARIS POP

Alex Díez (*Los Flechazos, Cooper*)

Va fundar Los Flechazos a Lleó el 1988 i, després d'una dècada d'esclat i èxits (van ser el primer grup mod espanyol a aconseguir seguiment majoritari), va posar en marxa Cooper, projecte «en solitari amb banda». Díez ha editat alguns dels discos més emocionants de pop en espanyol d'aquest segle, ha actuat per tot Espanya en sales i festivals, ha viatjat per Alemanya i ha visitat Anglaterra. Actualment, compagina l'activitat musical amb la seva tasca al capdavant d'Ediciones Chelsea, on ha publicat el llibre *Club 45. 90 canciones de la Era Pop para mods y jetsetters* (2010).

Fernando Pardo (*Sex Museum*)

Va néixer a Madrid el 1964. És conegut principalment per ser compositor i guitarrista del grup de garage-fuzz-rock-psicodèlic Sex Museum,

amb els quals està des de la seva fundació el 1985. A més de com a músic i compositor, ha treballat com a productor discogràfic en nombroses ocasions. Es defineix com «un paio d'enlloc i de tot arreu, de l'Atleti, més del riu que de la platja, sempre en trànsit, amant de la gent extrema i dels camins poc transitats i poc amic del que és convencional». A Ediciones Chelsea ha publicat el llibre de memòries *Los chicos eléctricos* (2013), on reviu la seva formació mod i els seus anys de rock a la carretera.

Felipe (*Los Canguros, Los Fresones Rebeldes, Cola Jet Set*)

Joaquín Felipe Spada, Felipe, va néixer a Barcelona el 1962. Ha treballat com a transportista, agent de viatges, periodista, missatger i oficinista, però amb el cap gairebé sempre en les seves tres obsessions: música, menjar i noies. Mod en actiu del 1980 al 1988, li continua agradant però practica poc. En diferents graus ha liderat Los Canguros (1986-1988), Los Fresones Rebeldes (1995-2001) i Cola Jet Set (2001-present), entre d'altres. Autor d'un llibre de records per a Ediciones Chelsea, *¿Eso dije? ¡Dios mío!* (2013), abans de morir pretén aprendre a tocar teclats, alemany i surf, i escriure un altre llibre.

Primera Persona és un projecte del CCCB concebut i comissariat per **Kiko Amat** i **Miqui Otero**, amb la producció i assistència tècnica del Departament d'Activitats Culturals, el Servei d'Audiovisuals i Multimèdia, el Servei de Difusió i Recursos Externs, la Unitat de Premsa i la Unitat de Producció del CCCB.

Amb la col·laboració de **Gent Normal** i les editorials **Alpha Decay**, **Anagrama**, **Blackie Books**, **La Cúpula** i **Literatura Random House**.

+info

www.cccb.org

<http://primerapersonabcn.blogspot.com.es>

També a Facebook i Twitter

#PrimeraPersona14

PRIMERA PERSONA

DIVENDRES 9 DE MAIG
SESSIÓ 2 // 22H.

DAVID NOBBS + JONATHAN COE IAN SVENONIUS MANOLO GARCÍA

El veterà monarca de l'humor fatalista anglès David Nobbs conversa sobre comèdia trista amb el novel·lista Jonathan Coe. Ian Svenonius (The Make-Up, Chain and The Gang), un dels músics crucials del circuit independent internacional, sotmet el rock and roll a judici. Per acabar, Manolo García (El Último de la Fila) conversa sobre la seva carrera amb músics de tres generacions (Extraperlo, El Último Vecino, Esther Margarit i Miqui Puig amb l'Agrupació Cicloturista Puig).

Jonathan Coe

Novel·lista anglès, Coe va néixer el 1961 a Lick, un suburbi de Birmingham. L'obra de Coe es caracteritza pel compromís polític, sempre expressat de manera còmica en forma de sàtira malenconiosa. La seva novel·la més ambiciosa, *¡Menudo reparto!* (1994), es convertiria en un èxit internacional, seguida de títols com *El Club de los Canallas* (2002), *La lluvia antes de caer* (2009) o *La espantosa intimidad de Maxwell Sim* (2011), totes elles a Anagrama. *Expo 58* (Viking, 2013), la seva última novel·la, parla d'espies astuts i funcionaris despistats en plena guerra freda. Coe sempre s'ha declarat apòstol de David Nobbs i la seva visió tragicòmica de la narrativa.

David Nobbs

És novel·lista i creador de la sèrie *Caída y auge de Reginald Perrin*, basada en la seva novel·la homònima de 1975 (traduïda per *Impedimenta* el 2012), autèntic punt culminant de l'«humor trist» britànic. Nascut el 1935 a Kent, Nobbs va estudiar a Cambridge i va escriure guions de ràdio i televisió durant uns anys per a molts dels humoristes de l'època. Ha publicat gairebé una vintena de novel·les, i *The Fall and Rise of Gordon Coppinger* (HarperCollins, 2012) és la més recent. Actualment, a Nobbs li continua encantant descobrir pubs rurals i és un seguidor aferrissat del Hereford United. Un senyor encantador.

Ian Svenonius

Ian Svenonius va néixer a Chicago el 1968, va créixer davant d'una església on es cantava gospel i va participar amb la seva primera banda en l'escena punk-rock de Washington DC dels vuitanta. Era gairebé inevitable que es convertís en una bèstia escènica que combina el carisma de pastor fervorós, el ritme del rock and roll i l'ètica rigorosa de l'activisme genuí. Salvatge a l'escenari, però lúcida i rigorosa en els seus plantejaments ideològics i artístics, el seu «gospel yeah-yeah» de retòrica antiautoritària i marxista es deixa veure en els seus successius projectes musicals, de The Nation of Ulysses a The Make-Up. Actualment combina els seus xiscles i proclames a la banda Chain and The Gang amb la seva faceta com a assagista. El seu últim llibre, *Estrategias sobrenaturales* para montar un grupo de rock, l'edita ara Blackie Books.

Manolo García

Es podria presentar escrivint només això: Manolo García. O afegint-hi algun dels seus «cognoms», dels noms de les seves bandes: Los Rápidos, Los Burros, El Último de la Fila. Nascut a Barcelona el 1955, és un dels pocs supervivents capaços de travessar dècades i dècades d'èxits transversals i massius, de radiofòrmula i karaoke, sense comprometre ni per un segon la seva integritat artística. Va signar des d'un principi unes lletres de versos farcits d'un lirisme costumista però amb rampells surrealistes, de confessions amoroses a metàfores marineres, que encara es canten als bars a dia d'avui. Cantant, compositor, pintor i conversador molt articulat, parla de la seva trajectòria amb grups de diverses generacions que s'han sentit especialment influïts (sentimentalment i musicalment) per les seves cançons: El Último Vecino, Extraperlo, Esther Margarit i Miqui Puig i l'Agrupació Cicloturista Puig.

El Último Vecino

El Último Vecino, el nom del qual ja reté ressons d'un dels seus grups fetitxe (El Último de la Fila, el líder del qual homenatgen en aquest Primera Persona), no s'entén sense una paraula: obsessió. Obsessius són els seus ritmes insistents, però també unes lletres en què determinades paraules («espantat», «perdut») es repeteixen una vegada i una altra. Amb una perícia absoluta per les melodies taral·lejables amb vestimentes una mica fosques, representen la millor actualització de molts dels millors grups dels vuitanta, de New Order i The Smiths a Golpes Bajos o Décima Víctima.

Extraperlo

Grup fonamental per entendre la música barcelonina dels últims anys, Extraperlo és el millor exemple recent per il·lustrar aquest tipus de grup de pop de la capital catalana amb un cert gust pel risc i l'abisme. Són els hereus naturals de grups tan agosarats i excitants com Claustrofobia o El Último de la Fila, i al voltant del seu nom orbiten moltes noves bandes de referència amb les quals comparteixen interessos i membres (El Guincho, Capitán o Granit, entre d'altres). Després del seu refrescant debut *Desayuno continental*, han editat un segon àlbum, *Delirio específico*, en el qual porten la seva aposta ultrapersonal una mica més enllà.

Esther Margarit

Ubiqua en l'underground barceloní i una de les veus més dolces de la ciutat, Esther Margarit acaba d'editar amb la seva banda Me and The Bees el seu segon àlbum, *Mundo Fatal* (La Castanya, 2014), una demostració més de pop juganer, enèrgic i emocionant. També és cantant ocasional del supergrup barceloní Supergrupo i va participar al llibre *Memorias sónicas* (Editorial Contra, 2013) amb un relat sobre la seva devoció cap a Manolo García.

Miqui Puig i l'Agrupació Cicloturista Puig

Dandi amb buquet, cantant d'amor des del 1968, apassionat omnívor dels discos, cronista subcultural i urbà, i amant de totes aquestes imatges que envolten la litúrgia de pensar, fer i escriure cançons, Miqui Puig és una de les figures absolutament decisives del pop cantat en castellà. Des dels petits locals on van començar a cridar els seus primers Aullidos en el Garaje fins al seu paper de crooner (amb banda) actual, passant per l'èxit massiu amb Los Sencillos (el seu *Bonito es* o el seu *Doctor Amor* encara sonen en karaokes, cafeteries de barri o reunions d'amics en pisos). Va incloure en el seu disc d'homenatge a la ciutat de Barcelona *Insurrección*, d'El Último de la Fila. La torna a cantar en aquest Primera Persona en presència del seu compositor.

Primera Persona és un projecte del CCCB concebut i comissariat per **Kiko Amat** i **Miqui Otero**, amb la producció i assistència tècnica del Departament d'Activitats Culturals, el Servei d'Audiovisuals i Multimèdia, el Servei de Difusió i Recursos Externs, la Unitat de Premsa i la Unitat de Producció del CCCB.

Amb la col·laboració de **Gent Normal** i les editorials **Alpha Decay**, **Anagrama**, **Blackie Books**, **La Cúpula** i **Literatura Random House**.

+info

www.cccb.org

<http://primerapersonabcn.blogspot.com.es>

També a Facebook i Twitter

#PrimeraPersona14

PRIMERA PERSONA

DISSABTE 10 DE MAIG
SESSIÓ 1 // 19H.

SHEILA HETI JONATHAN LETHEM CALVIN JOHNSON

La canadenc *Sheila Heti*, una de les escriptores més aplaudides de la seva generació, explica el seu procés de creació de llibres. El novel·lista novaiorquès *Jonathan Lethem* comenta els fragments més autobiogràfics de la seva obra amb la seva germana, la traductora *Mara Lethem*. Per acabar, *Calvin Johnson* (*Beat Happening*, *K Records*) culmina la seva gira europea acompanyat a l'escenari per *Jordi Llobet* (*J. Irizar*), *Xavi Garcia* (ex *Surfing Sirles*) i *Cristian Pallejà* (*Fred i Son*)

Sheila Heti

Nascuda a Toronto l'any 1976, *Sheila Heti* és una de les estrelles emergents de la nova narrativa internacional. Sovint emmarcada en corrents com l'Alt-Lit (Alternative Literature), ha publicat col·leccions d'assajos com *The Chairs are Where People Go* (Faber, 2011), juntament amb *Misha Glouberman*, i ha desenvolupat projectes artístics com el blog *Metaphysical Poll*, on la gent publicava els somnis que tenien de *Barack Obama* i *Hillary Clinton* durant les eleccions primàries del 2008. La seva aclamada novel·la *¿Cómo debería ser una persona?* (Alpha Decay, 2013) la va donar a conèixer entre els lectors espanyols i catalans.

Jonathan Lethem

Nascut a Brooklyn (Nova York) el 1964, *Lethem* ha demostrat que la narrativa nord-americana més ambiciosa es podia barrejar amb la cultura pop (còmics, blockbusters, northern soul i literatura pulp) i no només sortir-ne il·lesa, sinó reforçada. Des del seu debut el 1994 amb *Pistola*, amb música de fons (*Males Herbes*, 2013) ha encadenat un èxit rere l'altre, amb menció especial per a *Huérfanos de Brooklyn* (2001) i *La fortaleza de la soledad* (2011), ambdues de Literatura Random House. Ha escrit per a mitjans com *The New Yorker* i *The New York Times*, i ha guanyat el National Book Critic's Circle Award. Un enfocament una mica més autobiogràfic batega en la seva última novel·la, *Los Jardines de la Disidencia* (Literatura Random House, 2014)/*Els Jardins de la Dissidència* (Angle Editorial, 2014), que analitza a *Primera Persona* i en família. En concret, amb la seva germana, la traductora *Mara Lethem*.

Mara Faye Lethem

Nascuda a Nova York el 1971,

Mara Lethem és escriptora, fotògrafa i traductora literària del català i castellà.

La seva trajectòria s'ha desenvolupat a les dues ribes de l'Atlàntic, tant als Estats Units com a Barcelona, on resideix. Ha traduït a l'anglès novel·les de David Trueba, Albert Sánchez Piñol, Javier Calvo o Patricio Pron, entre d'altres, i les seves traduccions han aparegut en publicacions com *Granta*, *The Paris Review* o *McSweeney's*. És germana del novel·lista Jonathan Lethem.

Calvin Johnson (*Beat Happening*, *K Records*)

Nascut el 1962 a Olympia (Washington), és potser un dels músics més influents i rellevants de l'indie americà ben entès, en la seva postura més candorosa, lúcida i no-mascle. Va fundar el segell K Records el 1982, va organitzar durant anys l'International Pop Underground Convention i va fundar bandes tan imprescindibles com The Go Team, Beat Happening (de qui era fan Kurt Cobain), The Halo Benders i Dub Narcotic Sound System.

Johnson culmina la seva gira europea a Primera Persona amb l'únic xou amb banda (acompanyat per a l'ocasió de J. Irizar, Cristian Pallejà i Xavi Garcia), on tocarà cançons de Dub Narcotic Sound System, Beat Happening i Calvin Johnson en solitari.

Primera Persona és un projecte del **CCCB** concebut i comissariat per **Kiko Amat** i **Miqui Otero**, amb la producció i assistència tècnica del Departament d'Activitats Culturals, el Servei d'Audiovisuals i Multimèdia, el Servei de Difusió i Recursos Externs, la Unitat de Premsa i la Unitat de Producció del CCCB.

Amb la col·laboració de **Gent Normal** i les editorials **Alpha Decay**, **Anagrama**, **Blackie Books**, **La Cúpula** i **Literatura Random House**.

+info

www.cccb.org

<http://primerapersonabcn.blogspot.com.es>

També a Facebook i Twitter

#PrimeraPersona14

PRIMERA PERSONA

DISSABTE 10 DE MAIG
SESSIÓ 2 // 22H.

BOB STANLEY + GREEN GARTSIDE IRVINE WELSH GERARD LOVE

Dos mestres i estudiosos dels discos meravellosos, Bob Stanley (Saint Etienne) i Green Gartside (Scritti Politti), parlen en profunditat sobre música pop. Una lectura de Sergi Pons Codina introdueix Irvine Welsh, autor de Trainspotting, que disserta en directe sobre la seva vida, fòbies i passions amb el seu cambrer predilecte: Martí Sales. Per acabar, Gerard Love, baixista de la gloriosa banda Teenage Fanclub, fa un repàs al millor de la seva carrera acompanyat dels joves mallorquins Beach Beach.

Bob Stanley (Saint Etienne)

Bob Stanley va néixer el 1964 i és músic del grup pop Saint Etienne, productor cinematogràfic i DJ anglès. Stanley també ha exercit de periodista musical per a *Melody Maker*, *Mojo*, *The Guardian*, *NME* o *The Times*. Al llarg de la seva vida ha gestionat diferents segells discogràfics, des de Caff –que va llançar singles de Manic Street Preachers, Pulp i The Claim– fins a Icerink i EMI Disc. Stanley també ha escrit erudites notes interiors per a recopilacions de Joe Meek, Sandie Shaw o The Searchers. Al setembre del 2013 va publicar el seu segon llibre *Yeah Yeah Yeah: The Story of Modern Pop* (Faber), una enciclopèdica història de la música pop.

Green Gartside

El diari britànic *The Guardian* l'ha arribat a definir com «l'home més intel·ligent del pop», una etiqueta per a la qual aquest gal·lès nascut el 1955 ha fet mèrits indubtables durant la seva atrafegada, estranya i brillant carrera. De les cases okupes londinenques on va començar a gravar cançons casolanes per a la seva banda Scritti Politti, als seus treballs ultraproductes amb Miles Davis, Elvis Costello o Kylie Minogue. Dels pamflets esquerrans però anticlíx a les llargues converses deconstructivistes amb el seu amic el filòsof Jacques Derrida. Aquesta rara avis del panorama musical, amb tant de talent en les seves cançons com en les seves reflexions, conversa a Primera Persona amb el seu col·lega Bob Stanley (Saint Etienne).

Sergi Pons Codina

Barcelona, 1979. Fill de Parets del Vallès, on viu i persisteix. Ja de ben jove destaca pel seu amor per la tinta. Deixa d'estudiar als setze anys i s'incorpora al món laboral amb entusiasme (fàbriques, magatzems, transportista...). Viatger incansable: Granollers, Poble Nou, Santa Coloma, Sant Andreu, Torí... El 2007, coincidint amb el naixement del seu primer fill, fa un tomb a la seva existència i es concentra en la vida familiar. Lector voraç de les obres de Calders, Fante i Pedro Juan Gutiérrez, entre molts d'altres, l'any 2012 comença a escriure, i no para. A Primera Persona fa una lectura de *Mars del Carib* (Edicions de 1984, 2014), la seva primera novel·la, per introduir Irvine Welsh.

Irvine Welsh

Nascut a Leith, Edimburg, 1958, Welsh va créixer al barri obrer de Muirhouse, on als setze anys va abandonar l'escola per posar-se a treballar. La feina no el va apassionar més que l'escola, tot i que li va donar l'oportunitat de viure l'escena punk de Londres. En els anys vuitanta va tornar a Edimburg, on va treballar per a l'Edinburgh District Council i paral·lelament, amb l'energia de l'escena *rave*, va desenterrar velles notes per escriure l'esbós del que seria la seva primera novel·la, *Trainspotting* (Anagrama, 1996). Els llibres que han seguit han estat *Éxtasis* (1998), *Escoria* (2000), *Cola* (2003), *Porno* (2005) i *Secretos de alcoba de los grandes chefs* (2007), tots ells editats per Anagrama. *Skagboys* (2014) és el seu últim treball. L'escocès disserta en directe per als espectadors de Primera Persona sobre la seva vida, les seves fòbies i les seves passions amb el seu cambrer predilecte: Martí Sales.

Martí Sales

Nascut a Barcelona el 1979, Martí Sales és escriptor i traductor. Llicenciat en Literatura Comparada per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), Sales va ser veu i guitarra d'Els Surfing Sirles i ha estat al darrere d'altres projectes musicals com *Convergència i Unió*. Ha publicat *Huckleberry Finn* (premi Vila de Lloseta 2005; Editorial Moll, 2006), *Dies felïços a la presó* (Editorial Empúries, 2007), *Ara és el moment* (Amsterdam, 2012) i ha traduït Jim Dodge, Kurt Vonnegut, Harold Pinter i John Fante. Va dirigir el Festival Internacional de Poesia de Barcelona entre el 2010 i el 2012, i ha coordinat exposicions com *Jo em rebel·lo, nosaltres existim* a la Fundació Palau de Caldes d'Estrac (2013).

Gerard Love (*Teenage Fanclub*)

Va ser el 1989 un dels membres fundadors de la banda pop escocesa Teenage Fanclub, de Glasgow, amb els quals encara continua després de deu elapés perfectes. TFC potser són la banda més melòdica, corejable i karaokitizable dels noranta, un grup basat en un triumvirat compositor que sembla incapaç de no fabricar hits instantanis. Algunes de les millors cançons de TFC són de Gerard Love («Sparky's dream», «I need direction», «Star sign» i moltes altres), qui també ha col·laborat amb The Pastels, Jad Fair i Frank Black. Tot i que ha gravat algun single en solitari com *Gerry Love*, el seu últim projecte des del 2012 es diu *Lightships*. El baixista fa a Primera Persona un repàs del millor de la seva carrera acompanyat dels joves mallorquins Beach Beach. És la primera vegada que Love s'involucra en un acte semblant.

Beach Beach

Una de les bandes més lluminoses de l'escena nacional catalana, els mallorquins capitanejats per Pau Riutort (també a Extraperlo i Capitán) i Tomeu Mulet (Der Ventilator i Kana Kapila) formen part de tota una colla de bandes desacomplexades residents a Barcelona que barregen mil gustos i referents. Entre ells, a més del sabor tropical i les guitarres espídiques, el power-pop cristal·lí i plusquamperfet de Teenage Fanclub, amb el baixista del qual, Gerard Love, comparteixen escenari a Primera Persona. El seu debut llarg *Tasteless Place* (2012) va ser una conga de cors i ritmes perfectes que promet un futur d'allò més falaguer.

Primera Persona és un projecte del **CCCB** concebut i comissariat per **Kiko Amat** i **Miqui Otero**, amb la producció i assistència tècnica del Departament d'Activitats Culturals, el Servei d'Audiovisuals i Multimèdia, el Servei de Difusió i Recursos Externs, la Unitat de Premsa i la Unitat de Producció del CCCB.

Amb la col·laboració de **Gent Normal** i les editorials **Alpha Decay**, **Anagrama**, **Blackie Books**, **La Cúpula** i **Literatura Random House**.

+info

www.cccb.org

<http://primerapersonabcn.blogspot.com.es>

També a Facebook i Twitter

#PrimeraPersona14
